

[P. N. Petersen (Røje).]

forsvarsmidler har, der kan vanskeliggøre en besættelse af vort territorium. Dertil kommer flyvevåbnets enorme udvikling i enhver henseende. Lad mig endelig nævne det moderne langtrækkende skyts med fjernstyrede projektiler og ubemandede flyvemaskiner. Liddell Hart fortæller, at han er vidende om, at russerne arbejder videre med de tyske V 1- og V 2-våben ved hjælp af fagfolk, som de har taget i Tyskland. Han fortæller, at de længe har eksperimenteret med disse våben over Østersøen. V 1-bomben havde i krigens tid en rækkevidde på 240 km og V 2-bomben en rækkevidde på 350 km. Det vil på godt dansk sige, at angribere kan stå nede i Nordtyskland og bombardere alle større danske byer og kortlagte militære anlæg. Den højtærede forsvarsminister må undskylde mig, når jeg synes, at det på baggrund af disse kendsgerninger virker noget ejendommeligt, at ministeren lægger vægt på, at den danske styrke i Tyskland placeres så nær den danske grænse som muligt, og jeg må tilstå, at det beroliger mig ikke, at ministeren har bebudet en senere forøgelse af den danske styrke i Tyskland.

Jeg undrer mig over, at man fra forskellige sider ganske frimodigt giver udtryk for, at der kan ventes en militær aggression overfor Vesteuropa fra russisk side. Mig bekendt foreligger der ikke noget derom; noget andet er, at man ved opbygningen af vort forsvar også må have denne eventualitet for øje. Personlig tror jeg ikke på, at Rusland vil rette et uprovet militært angreb på andre lande; det foretrækker man at lade andre besørge. Men det er jo ikke ensbetydende med, at den hellige grav er vel forvaret overfor kommunismen; tværtimod er kommunismen en dødelig fare for den vesterlandske kultur. Den har jo — jeg tror, det er den højtærede udenrigsminister, der en gang har brugt den vending — en trojansk hest i hvert eneste land. Derfor er det på de indre fronter, i menneskenes livssyn, at den afgørende kamp mellem øst og vest finder sted. Der skal det afgøres, om den tyske filosof Oswald Spengler har ret, når han i sin bog: „Der Untergang des Abendlandes“ vil hævde, at aftenlandenes skæbnetime er inde. Så er det spørgsmålet rejser sig, om den vesterlandske kulturfront har den fornødne styrke til at hindre den fremmedartede tankegang fra øst i at brede sig indenfor de vesteuropæiske folkeslag, og hvad der kan gøres heroverfor.

Der er for mig ikke den fjerneste tvivl

om, at dette spørgsmål står i forbindelse med levestandarden i de pågældende lande. I de lande, hvor der er en høj levestandard, hvor der praktisk talt ingen er, som lider nød, vil det være vanskeligt at få betydelige dele af befolkningen til at gå ind for nye og problematiske samfundsformer. Men ganske anderledes forholder det sig i sådanne lande, hvor store dele af befolkningen lever på sultegrænsen og derunder, hvor sygdom og elendighed ikke kan afhjælpes ved sociale foranstaltninger, og hvor folkeoplysningen lader meget tilbage at ønske. I sådanne lande griber folk efter et halmstrå og løber efter alle de lygtmænd, de kan få øje på, fordi de ved, at de ikke kan få det værre, end de har det, og derfor er der en frodig jordbund for kommunismen i sådanne lande. Derfor anser jeg det for en livsnødvendighed for de vesteuropæiske lande, at hvert enkelt land opretholder og forbedrer den sociale og kulturelle standard. I samme grad den svækkes, svækkes også den kulturfront, der skal hindre den fremmedartede tankegang i at nedbryde de kulturgoder, som i 2 400 år har betydet så uendelig meget for menneskenes kamp for en bedre og lysere tilværelse.

Jeg erkender, at vi også her i Danmark har en forpligtelse til at holde justits på vore egne enemærker, ved vore kyster og vor grænse, og at dette nødvendiggør et vist militært beredskab, og i erkendelsen af, at et lille folk som vort ikke alene er i stand til at optage en eksistenskamp med de nationer, der eventuelt kunne blive tale om, finder jeg det rigtigt, at vi har tilsluttet os De Forenede Nationer for at betrygge vort folks fremtid, og de militære ofre, som dette medlemskab nødvendiggør, må vi også være rede til at bringe. Men der er en grænse, som disse ofre ikke kan overskride, og den går dér, hvor foranstaltningerne truer med at svække vor sociale og kulturelle standard. Sker det, blotter vi os på en måde, der kan få skæbnesvangre følger.

Nu siger den højtærede forsvarsminister ganske vist, at det er den danske regering og den danske rigsdag, der, nu som før, fastsætter rammen for vort forsvars omfang og de udgifter, der er knyttet dertil, og at alt vil blive afgjort gennem forhandlinger mellem regeringen og rigsdagen på den ene side og Atlantpagtens organer på den anden. Meget vel; men hvordan vil sådanne forhandlinger forme sig i praksis for en lille nation som vor med vor udsatte geografiske beliggenhed og vor fuldkomne afhængighed af resultatet af disse forhandlinger? Det er noget, som hver enkelt af os selv kan